

Antoni Tàpies

Aquest senyor amb el cabell enèrgic com una brotxa, que pentina amb l'elegància d'un lleó i proposa cara de recepció poc hospitalària és nét del memorialista i llibreter Francesc Puig i Alfonso, que va ser regidor de l'Ajuntament de Barcelona. El seu pare, liberal i home de lleis, va prendre una decisió sabàtica pel que fa al col·legi d'advocats durant la revolució africana, a fi d'evitar la seua intervenció en judicis polítics, i va sol·licitar faena a Josep Tarradellas, petició a què el molt honorable president va accedir de bon grat. Així, el progenitor d'aquell jovenet de salut disminuïda que amb els anys seria "l'experiència més important en els anys posteriors a la revelació mironiana", com diria Pere Gimferrer, es va convertir en conseller jurídic de la Generalitat atrinxerada... I el 1939, per tal d'anar fent boca en els itineraris del dret, va convertir el seu fill en funcionari autòndmic: "No hi va haver tràfic d'influències, eh -diu Tàpies-, Jo només escrivia una mica a màquina. Era l'*enxufat* d'un *enxufat*". Quaranta anys després, l'obra d'Antoni Tàpies ha assolit tan alt nivell d'interès en el mercat de l'art. "Desconec quants diners són els que s'han pagat pel quadre més car de la meua obra. El valor econòmic de la meua obra l'he descobert, d'alguna manera, ara que estem fent una col·lecció per a la Fundació Tàpies i hem hagut de comprar coses meves a col·leccionistes. I per algunes

coses dels anys 50, que jo havia venut per tres mil pessetes, han arribat a demanar-me vuitanta milions, ha, ha, ha. Tan cars no els vull, aquests quadres".

Antoni Tàpies es desperta cada dia entre les sis o quarts de set. Els dos anys convalescents que va passar en la seua joventut el van habilitar a treballar amb tota tranquil·litat al llit. "He tingut una salut molt dèbil. He tingut problemes d'ossos, pulmons, columna vertebral..."

Ara tinc insuficiència coronària i fa uns anys vaig patir un inici d'angina de pit. Passar tant de temps al llit m'ha resultat, segons com em miri, d'utilitat. Em desperto molt d'hora i em poso a llegir, a escriure. Corregeixo textos i articles que he anat reunint en forma de llibre. Cap a dos quarts de nou la meua dona em porta l'esmorzar i faig una ullada ràpida als diaris. I vinc a l'estudi tal com surto del llit. Tinc uns pijames que em serveixen per pintar, plens de taques". Tàpies és un home que reflexiona pintant, vesteix soledat màxima i severíssims silencis en el procés de la creació. "M'obsessiono molt. M'he passat nits senceres obsessionat per un quadre, però això, per regla general, em passa a l'estiu que és quan treballo. Quan tothom està de vacances i ens quedem sols a la casa del Montseny, és quan més absorbitestic per la feina".

Miquel Alberola
(Fragment d'una entrevista a Antoni Tàpies)

Fina

És seriosa, severa, eficient. I s'ha endut de calaix el protagonisme de l'hipotètica però real competició de presentadors

que estableixen totes les cadenes televisives quan es produeix un esdeveniment informatiu excepcional. La Fina Brunet, de TV3, ha donat els cos exacte de l'evolució de la notícia. Ha arraconat l'ombra secundària amb què més o menys voluntàriament es mantenia fins ara sense necessitat de desplegar les plomes de la cua de gall dindi, exercici aquest a què se sotmeten insuportablement alguns dels seus col·legues. La Fina Brunet ha repartit joc sense perdre mai el pols d'administrar la notícia, jugant amb el temps i l'espai, dominant el ritme. I evitant l'enganxós costum d'aquells presentadors que es deleixen per demostrar que ells saben molt més del que els hi deixen dir. La Fina Brunet en tenia prou i de sobra sabent preguntar, escoltar i tallar, i mantenint l'essencial de les novetats. La seva severitat guardava gelosament el mig somriure i una mirada llampegant per al moment exacte que calia.

La Brunet ha fet perdonar el pecat original de TV3 en el colp d'estat al país dels soviets: el matí dels fets semblava ben bé que fessin vacances. Entre que els dos canals de la CCRTV no emetien i Tele 5, que anava a la seva, la notícia de TV1 semblava una reemissió de *Camaleó*, ara en versió Torrespaña, fracció Tello Zurro.

TV3 es va recuperar aviat amb la Brunet comandant la nau. En un país en què els presentadors de noticiaris tenen el paorós costum de creure que si no poden expressar directament una opinió ja són titelles, la Brunet ha donat una esplèndida lliçó de tot el camp de possibilitats que hi ha entremig, de què és l'economia de l'expressió. Jo em quedo amb la seva mirada negra i brillant quan anunciava que el colp havia fracassat.

Sense ser embafadora, ni encara menys fent ús del "jo ja ho deia" que ha caracteritzat els aviciats de torn, ha transmès aquesta càlida sinceritat que només aporta la veritat. Quan a quarts de nou del matí donava la primera notícia, la Brunet encara duïa una mica de són a les orelles, com la majoria dels que la seguïem, és clar. Després s'anava entonant per arribar a la maduresa al migdia. Sense fer *hermidisme* de segona, la Fina ha estat convincent, exacta, amb la més commovedora lírica dels periodistes, la poesia dels fets.

Jordi Balló